Ognjenka Lakićević

# Zamalo me je oteo mrak

Edicija Poezija
Knjiga **05**

**Zamalo me je oteo mrak**
© Ognjenka Lakićević, 2026.

Zbirku uredio Marko Tomaš

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene saglasnosti izdavača.

ZA IZDAVAČA
Ivan Bevc
Nika Strugar Bevc
© za srpsko izdanje
BOOKA
11000 Beograd, Cara Lazara 12
office@booka.in
www.booka.rs

IZVRŠNA UREDNICA
Sanja Bogićević

LEKTURA
Nevena Bojičić

ILUSTRACIJA
Iva Dimitrijević

DIZAJN EDICIJE I PRELOM
Monika Lang

ŠTAMPA
DMD štamparija

Beograd, 2026.

Zamalo me je oteo mrak

Budite se ujutro. Vijesti vas pronalaze nespremne dok još pripremate jutarnju kavu. Obuzima vas jeza, imate potrebu da vas netko zagrli, da vi zagrlite nekoga kao čin utjehe u svijetu koji gori plamenom pohlepe pogonjenom glupošću. Imate potrebu zagrliti cijeli svijet, obujmiti planet rukama. Ali vaše ruke su katkad premalene i da zagrle osobu pored vas. Zato počinjete vjerovati da negdje mora postojati biće dovoljno veliko u svojoj nježnosti, biće čije ruke mogu obgrliti planet i pružiti mu utjehu. Ali ni tih ruku nema, nikako da se pojavi malo iskrene nježnosti, sućuti, bilo čega utješnog. Nema, kako rekoh, tih ruku koje mogu utješiti svijet. Mali smo u kozmosu pa su i male utjehe velika stvar.

Tanke ruke, recimo ruke Ognjenke Lakićević, takve su da mogu ispisati retke koji slovo po slovo grle čitatelja pa preko tuđe nježnosti, hvatajući se za ruke, Ognjenkini stihovi grle planet i pružaju mu onoliko nježnosti koliko ljudi mogu dati jedni drugima.

Marko Tomaš

*Posvećeno svim životinjama*
*kojima je ljudska ruka oduzela život.*

Dobar dan

## DOBAR DAN

dobar dan,
ja sam se promenila
izdaleka delujem slično, poznato
ali
kad budeš prišao, spazićeš torzo bika
tamo gde je nekada bila
ženstvena linija leđa

zaokrugljenost lica
pojela je elegantne visoke jagodice
lekovi nemilosrdni prema mojoj spoljašnjosti
pokušavaju da ukrote
nepredvidljivi algoritam bola
unutrašnjost bukti
rastem nezaustavljivo

možda sam oduvek delovala bolešljivo,
predodređena za malaksalost
ćutljivo dete sa roze podočnjacima
alergično na previše stvari
mršavo neugledno dete
koje ti se osmehuje kad ne gledaš

možda sam oduvek bila prozirna,
neotporna na zimu i sportske igre

ali pokušaji korekcija predodređenog
moja su strast

*šta ćemo danas da preispitujemo i menjamo*

sve više čitam između redova
sve više gledam u nebo
držim pravac, osetljivost na lepotu
od nepravde imam napade mučnine
unutrašnji osip
od života izdajnički obrt
neumoljiv hronični bol

nemam velike ciljeve, planove
ponekad je zamrznuta
veganska pica u rerni najbolji deo dana
ponekad bih se izdrala na vetar,
na stolicu, na banderu
ali mi bude žao
lekovita tama ničega
uzela me je pod svoje
i život nikada nije bio istinitiji

dobar dan, ja sam se promenila
ne gledam se u ogledalo,
slučajni odraz u staklu me šokira
da li sam to ja ostaje nejasno

izvesno je sledeće:
sve što želim jeste kuća s pogledom
u brdima koju ću zvati domovinom
prvi komšija na kilometar

želim bolje rezultate
magnetne rezonance
bolje rezultate svega
sebi i svima koje volim
želim da ne postanem žena
crnog pohabanog lica sa sumrakom u očima

želim srca hladnih pucketavih lubenica
otpornost stogodišnjih četinara
slobodu za životinje
otvorena vrata i prozore da nebo uđe u kuću
od svega najteže ostvarljivo:
postojanost tvoje nežnosti i radoznalosti

u sporoj i bolnoj sezoni ničega, sastavljam se
od čestica sumraka
i dalje vidim samo lepotu lepotu nepravdu
lepotu nepravdu nepravdu

# Prvi mrak

## U MRAK, U MRAK

u mrak, u mrak
polazimo
ratnički odlučno, prečica nema

ovde, na zemlji, pojave su nemirne
ima hulja i heroja
ali najviše nezainteresovanih
poštene pčele besne

korovi tajni upetljavaju se vekovima
jedino je
kultura prećutkivanja postojana
odavde još ne vidiš svetlost – nastavi,
hodaj sa mnom

u mrak, u mrak
arheologije nasleđa
po vitrinama muzeja ranih povreda
*ništa ne diramo, hvala, samo razgledamo*

u mrak, u mrak
sve bitno se dogodilo dok si bio mali
*nemoj nikud da ideš da ti se nešto ne bi desilo*
*nemoj previše da se smeješ, plakaćeš*
ima li smisla tražiti smisao

u mrak, u mrak
primirje privremeno
dešava se da u nekim područjima rat
ima svojstvo nevidljivosti
ali zauvek se nastanjuje unutar ljudi, postaje duh

u mrak, u mrak
idemo odlučno
odjednom puštaš moju ruku, to boli

ne mogu da ugrejem slabe ruke
nežnost je vrsta drskosti koja mi je potrebna
senka srasta u celinu, zarastam
konačno zrela, nazirem kraj života
poštene pčele su me pratile ceo put

imaš samo jedan zadatak
spasi se svog detinjstva pre smrti

## HOROSKOP

uvek budan, sumoran
imaš šest godina
na tvom licu bore
od roditeljske brige, nadoknađuješ
neuhvatljivog oca, činiš sve da oraspoložiš majku
mnogo godina kasnije,
jureći one kojima treba spas, propadaš
u naručja oskudne topline

zauvek ćeš umirati od gladi

## NEMOJ SVE TAKO OZBILJNO DA SHVATAŠ

uvek budna
pomalo napeta,
ali umem da sakrijem:
nekoliko decenija iskustva
humora za preživljavanje

*nemoj sve tako ozbiljno da shvataš*
i vršnjaci i odrasli
usput zadaju domaći zadatak
jedini svet koji znaš
očekuje korekcije od tebe,
prekorevaš se, učiš da se smanjuješ
ti si mrva
rekla bi toliko toga, ali
niko neće dramu
niko neće *tvoju* dramu

odrasli su umorni, prečesto ljuti,
ti ne želiš da se iko koga voliš brine
*ne bih nikome da smetam* je lozinka,
mantra kojom otključavaš
magiju svog detinjstva:
eto kako sam postala nevidljiva

govorili su *kako je neobična*
to kažu za devojčice
koje nisu baš lepe
ali tajno sam jačala karakter
da bi mi se potom razlio po nesigurnom licu

zbog dugih kostiju i kratke kose
neretko bi mislili da sam dečak
pank je imao svoju cenu
ništa što ne mogu da platim
obično platim i tuđe

govorili su *kako je mudra*
to govore za starmalu decu
koja preživljavaju samo ako se neprekidno trude,
kad porastu spasavaće one sa teskobom u stomaku,
koji kasnije prezru svoje spasioce
davaće sebe dok u njima ne bude ostalo gotovo ništa
ljuštiće viski kao melem
*spas ne dolazi*
*hoće li me već jednom neko pronaći*

bila bih lepša
sa frizurom za devojčice
ipak

oduvek sam imala plan
sve vreme u sebi puštala kosu
koja se sad na vetru konačno igra
s mojim ramenima
zagrljaj je uvek kasnio
spas neće doći
bajke su prevara filmovi iluzija

*niko neće pomoći sama si* je lozinka,
svirepa ljubavna mantra
kojom otključavaš magiju svog života:
eto kako sam postala ja

## DŽINDŽER

ležim na stomaku
trepavice mi vire iz šaka
prekriva ih kosa
suve borove iglice
bodu mi stomak preko peškira
zemlja je crvena
volim da mislim kako se sunce igra
sa mnom
nemam s kim drugim danas
brat nije hteo na plažu
previše je velik, kaže,
da bi više bilo kuda išao s roditeljima
previše sam mala da ne bih

da li ću kad odrastem
biti dovoljno dosledna
pobuni
da se odreknem plaže ili bilo čega udobnog
ne znam ni da li uopšte volim plažu
otkriva moje kosti
druge devojčice su elegantne
kreću se sigurno
meni su kolena rašrafljena
ležim na stomaku

imam naočare za sunce
uzela sam ih od brata
kroz njih gledam ljude na plaži
desno u daljini piše
pula
tako lepa reč

moj pogled traži
u stomaku lepotu vatre
podseća na moje ime
i evo tebe
jedini svitac na plaži
iz tvoje kose
počinje zalazak sunca
koža ti je nedodirnut sneg
s tačkicama hotelskog džema od šipka
ne smeš na sunce
rastužuje me ta osetljivost
smem li da te štitim od svega
svojim telom

ja sam samo kupaći kostim
sa nesigurnim rukama i nogama
ne ide mi se u vodu
odatle ne mogu da te vidim
možeš da se ne pomeraš satima u tom hladu

pišem ti pismo koje ti
nikad neću dati
u njemu
pitam da li se osećaš čudno
niko na plaži nije kao ti
rđa u kosi sa zlatom u svakoj vlasi
crveno sunce u tvojoj glavi
ti si jedini svitac na plaži
beležim slabost ka vatri
kad porastem goreću